

Un nou impuls per a les polítiques de joventut

Evolució de les polítiques de joventut a Catalunya

Les polítiques de joventut ja estaven previstes com una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya a l'Estatut del 79. El desplegament que se'n va fer durant les dècades dels 80 i 90 no va ser complet com a conseqüència del predomini del nacionalisme conservador al Govern de la Generalitat. Durant molts anys, les polítiques de joventut van ser considerades una eina més en l'estratègia clientelar del pujolisme. Bona prova d'això és que en l'àmbit juvenil, el Govern català va limitar-se, durant molts anys, a gestionar la xarxa d'albergs i l'educació en el lleure privilegiant, principalment, aquelles opcions més conservadores i religioses.

Davant aquesta falta de lideratge i ambició en el marc de les polítiques de joventut per part de la Generalitat, el món local va optar per desenvolupar les seves pròpies polítiques. El repartiment competencial va fer que els municipis només poguessin posar en marxa serveis d'informació i assessorament, així com equipaments i espais de dinamització pel col·lectiu juvenil. Durant molts anys, però, va mancar a tots els nivells l'aplicació de polítiques transversals i coordinades que actuessin sobre els aspectes que més afecten la vida de les persones joves, com l'ocupació o la formació.

La pressió del moviment associatiu, liderat pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), va fer que al final dels anys 90 es produís un punt d'inflexió en el plantejament de les polítiques de joventut. En aquest sentit, es va estendre el paradigma de les polítiques d'emancipació i el Govern català va entomar el repte d'elaborar el primer Pla Nacional de la Joventut de Catalunya (PNJC), una eina que havia de planificar les polítiques juvenils fins l'any 2010. Aquest document es va acordar amb el món local i el moviment associatiu, però estava mancat de rang normatiu i, per tant, va quedar com una simple estratègia a base de recomanacions. Malgrat tot, cal dir que el PNJC va significar un pas endavant important en el plantejament de les polítiques de joventut, ja que per primera vegada s'abordaven les qüestions més rellevants per a la vida de les persones joves des d'una perspectiva transversal i coordinada. A la vegada, va suposar la consagració de les polítiques d'emancipació i la focalització en aspectes clau com l'ocupació, l'educació o l'accés a l'habitatge.

L'arribada, el 2003, del primer Govern d'esquerres a Catalunya va suposar un nou pas endavant en les polítiques de joventut. L'Estatut del 2006 també va incloure aquesta competència com una capacitat exclusiva de la Generalitat, i el Govern en va impulsar el seu desplegament a través d'una norma amb rang de llei que n'unifiqués els

El PNJC va significar un pas endavant important en el plantejament de les polítiques de joventut.

Va suposar la consagració de les polítiques d'emancipació i la focalització en aspectes clau com l'ocupació, l'educació o l'accés a l'habitatge

critèris, establís el grau de corresponsabilitat amb els ajuntaments i determinés els instruments i les eines per a dur a terme les actuacions en aquest àmbit. Va ser el segon Govern d'esquerres el que va donar el impuls definitiu a aquesta Llei, essent aprovada pel Parlament de Catalunya el setembre del 2010. Aquest Govern també va implementar i revisar el primer PNJC i va impulsar el procés participatiu per a l'elaboració del segon Pla, del qual se'n preveia una vigència compresa entre el 2010 i el 2020, introduint un element clau per a la seva efectivitat dotant-lo de rang normatiu i vinculant, per tant, l'actuació del Govern al seu compliment i execució. El tripartit també va impulsar altres actuacions en matèria de joventut, entre les quals podem destacar l'Acord de Mesures per l'Ocupació Juvenil (AMOJ), una estratègia innovadora acordada amb els agents socials el 2009, tot i que els seus fruits van ser molt limitats per l'arribada de la crisi econòmica i per la pròpia acció del Departament de Treball.

Models de polítiques de joventut

L'evolució de les polítiques de joventut en termes legislatius i d'impuls polític s'ha produït en paral·lel als diferents paradigmes o perspectives que les han guiat. Podem identificar tres grans etapes que han caracteritzat les polítiques de joventut, així com un cert punt d'inflexió en els darrers anys. Les diferents aproximacions a les polítiques de joventut no són excloents o contradictòries entre si, sinó que s'autoalimenten i es complementen i han donat resposta al context o situació de cada moment.

Des de l'esquerra principalment es va impulsar un nou paradigma de les polítiques de joventut que se centrés en el procés d'emancipació dels i les joves, basant-se en els tres elements principals que el definien: l'ocupació, la formació i l'habitatge

La primera tendència que podem assenyalar és aquella que considerava la joventut com una etapa de transició cap a la vida adulta i, per tant, les polítiques en aquest camp havien d'anar encaminades a escurçar aquesta etapa vital. Ràpidament, van produir-se importants canvis socials, com l'allargament de l'etapa educativa o l'endarreriment de l'entrada al mercat laboral. Això va comportar, inevitablement, un canvi de percepció al voltant de la joventut. Aquesta va passar a ser una etapa vital que havia de gaudir-se plenament. D'aquí van néixer les polítiques afirmatives, que pretenien impulsar actuacions que permetessin als i les joves aprofundir en el seu oci o la seva creativitat. Podem identificar amb aquest paradigma polítiques com els albergs juvenils, el carnet jove, els primers programes de mobilitat o les activitats d'oci alternatiu. Aquesta perspectiva de les polítiques de joventut pot tenir, així mateix, una aproximació progressista. A través de la mateixa, es pot aprofundir en la creativitat i la vitalitat del col·lectiu juvenil per generar un motor de canvi i transformació social general.

Els canvis que van provocar el sorgiment de la perspectiva afirmativa comportaven, malgrat tot, noves problemàtiques i reptes que calia abordar. Així, van emergir les dificultats que tenien molts joves per poder emancipar-se degut, precisament, a l'endarreriment dels seus processos vitals però, també, per les dinàmiques d'un mercat laboral cada cop més desregulat i l'encariment del preu de l'habitatge. És així com, des de l'esquerra principalment, va veure's la necessitat d'impulsar un nou paradigma de les polítiques de joventut que se centrés en el procés d'emancipació dels i les joves, basant-se en els tres elements principals que el definien: l'ocupació, la formació i l'habitatge. Aquest paradigma va impregnar les polítiques que es van dur a terme a partir de l'any 2000, essent el principal inspirador del primer PNJC. A la vegada, els ajuntaments van reorientar els seus serveis d'informació i assessorament cap a aquests aspectes.

Amb les polítiques d'emancipació va néixer, també, un nou concepte. El de la transversalitat. Aquesta idea es basa en la necessitat d'articular polítiques integrals efectuades de manera coordinada per tots aquells departaments o àrees de les administracions que desenvolupen accions que afecten els i les joves. Les polítiques educatives o les polítiques d'ocupació han de partir, doncs, d'un plantejament ampli i coherent. Aquesta filosofia ha impregnat tant el primer com el segon PNJC, tot i que amb resultats molt limitats per la poca capacitat d'incidència dels departaments encarregats de les polítiques de joventut en el conjunt del Govern i en l'acció de la resta de conselleries.

Finalment, podem dir que les polítiques d'emancipació han sofert una evolució, plasmada al segon PNJC, que es basa en la concepció de la joventut com una etapa plena i clau en el desenvolupament de les persones i en la qual cal assegurar l'exercici dels drets de ciutadania. Les dificultats exposades anteriorment poden ser un obstacle en l'exercici de la plena ciutadania i, per tant, les polítiques de joventut han d'anar encarades a assegurar el compliment d'aquests drets. El desenvolupament de les actuacions en matèria de joventut han de permetre, per tant, apoderar els i les joves com a ciutadans.

La realitat de la joventut catalana avui

La realitat de la joventut al nostre país s'ha caracteritzat sempre per un context de dificultats i problemàtiques que han afectat els processos d'emancipació i autonomia dels i les joves i el desenvolupament dels seus projectes vitals. La joventut no és un col·lectiu homogeni i en cada persona hi influeixen l'origen i les condicions socioeconòmiques familiars que, encara avui, segueixen marcant les trajectòries vitals futures. Tot i així, podem dir que el col·lectiu juvenil té unes problemàtiques i necessitats comunes que marquen el seu desenvolupament com a generació. Òbviament, aquestes no afecten de la mateixa manera tots els joves però són clau per entendre l'evolució del conjunt del col·lectiu.

La situació de crisi econòmica i social ha agreujat, encara més, la situació de la joventut. Els efectes de la crisi s'han fet notar amb més força sobre aquells col·lectius més dèbils i entre aquests podem trobar el juvenil.

Probablement l'ocupació ha estat l'àmbit en el qual s'han notat més les conseqüències de la crisi. Si en el conjunt de la població, les dades d'atur i precarietat no han fet més que empitjorar, en el col·lectiu juvenil els afectes han estat exponencialment superiors. Les darreres dades, ens mostren que el 39,9% de la població juvenil (16-29 anys) activa es troba en situació d'atur, mentre que en la franja més jove (16-24) el percentatge s'incrementa fins al 52,2%. Entre la població adulta, a partir dels 30 anys, la taxa d'atur se situa al 21%. La diferència entre la taxa d'atur juvenil i l'adulta és de gairebé el 20%. Més enllà de les xifres d'atur, hi ha altres elements que generen preocupació i que demostren que bona part del col·lectiu juvenil es troba en una situació de vulnerabilitat. La contractació de gent jove, en els pocs casos en que s'ha produït, ha estat majoritàriament a través de contractes temporals. Entre la població jove ocupada, els contractes temporals representen més del 40%, una xifra que en la població adulta es redueix fins al 12%. Així mateix, la destrucció de llocs de treball ha tingut lloc, principalment, entre el col·lectiu juvenil. Durant l'any 2012, es van destruir més del 15% dels llocs de treball ocupats per joves. La tipologia dels contractes i els anys de vida laboral de les persones joves redueixen els costos del seu acomiadament, una qüestió que també afecta el nivell de protecció social dels aturats joves, ja que només el 16% d'aquests rep subsidi o prestació.¹

A la vegada, l'accés al sistema educatiu i a una formació de qualitat s'ha tornat, en els darrers anys, més difícil. Les polítiques d'austeritat han provocat un increment de les taxes universitàries; l'aplicació d'una nova taxa d'accés a la formació professional; la disminució de les quanties destinades a beques i ajudes; i un empitjorament de les condicions d'estudi com a conseqüència de les retallades sobre el professorat i altres recursos. De la mateixa manera, els índex d'èxit educatiu han continuat per sota d'altres països europeus, enterbolint el paper que el sistema educatiu té en la superació de les desigualtats d'origen d'infants, adolescents i joves. Una dada significativa és l'abandonament educatiu en les etapes post obligatòries, que se situa al voltant del 26% dels joves entre 18 i 24 anys². L'anunci de

Les actuacions en matèria de joventut han de permetre, per tant, apoderar els i les joves com a ciutadans

1- Les dades aquí presentades s'han extret del informe Situació laboral de les persones joves a Catalunya elaborat per l'Observatori Català de la Joventut a partir de les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) del 1r trimestre del 2013.

2 - Dades extretes de Albaiges, B. i Ferrer-Estaban, G. L'èxit educatiu a Catalunya. Indicadors dels sistemes educatius. Barcelona: Fundació Jaume Bofill (2012)

mesures com la reforma del sistema de beques³ no ajudaran a resoldre aquesta situació sinó que l'empitjoraran encara més.

Les dificultats formatives, així com el fracàs escolar, són elements molt preocupants. Hi ha una correlació directa entre el nivell d'estudis assolit i l'ocupabilitat de les persones

Les dificultats formatives, així com el fracàs escolar, són elements molt preocupants. Hi ha una correlació directa entre el nivell d'estudis assolit i l'ocupabilitat de les persones. Si es redueixen les oportunitats educatives o aquestes són de baixa qualitat, es produeix un efecte negatiu sobre les capacitats dels mateixos joves a l'hora de cercar feina. Entre els joves que només tenen l'educació secundària obligatòria (ESO) la taxa d'atur arriba al 54%, mentre que entre aquells que tenen titulacions post obligatòries el percentatge es redueix fins al 29,1%.⁴

Segurament, un dels col·lectius amb més vulnerabilitat és aquell format per joves amb baixos nivells formatius i que, actualment, es troben en situació d'atur. Per aquestes persones és més difícil trobar feina i reincorporar-se al mercat laboral. Cal abordar estratègies que permetin afrontar aquesta situació, fugint de visions paternalistes o criminalitzadores. Sovint, s'ha tractat aquest fenomen d'una manera frívola, presentant-lo com un problema exclusiu de la joventut, sense tenir en compte que es tracta d'una greu problemàtica que afecta el conjunt de la societat. És important, doncs, fomentar el retorn d'aquests joves al sistema educatiu per tal que puguin adquirir noves competències i habilitats que els permetin afrontar el seu futur laboral amb més garanties que les actuals.

Amb la crisi s'ha acabat la bombolla immobiliària i s'ha produït una baixada notable dels preus dels habitatges, tant en règim de lloguer com de compra. Malgrat tot, aquesta disminució no ha compensat la precarietat de la resta de variables, amb la qual cosa els processos d'emancipació domiciliar han continuat fent-se més difícils i endarrerint, encara més, l'edat a la que els joves marxen de casa els pares. La taxa d'emancipació⁵ s'ha situat al inici del 2013 al 25,5%, una dada que contrasta amb els anys previs a la crisi, quan aquest percentatge va arribar al 33,7% el 2007⁶.

Participació

Juntament amb la crisi econòmica i social i les problemàtiques que aquesta ha comportat sobre la població juvenil, no podem oblidar que també hi ha una profunda crisi política. Un gran nombre de joves mostra el seu desencant amb les institucions i les formes de participació tradicionals. El 80% dels joves creu que el sistema democràtic necessita canvis⁷. Segurament, podem trobar les raons d'aquest distanciament amb la percepció que les administracions no estan donant resposta a les necessitats, problemàtiques i demandes de la població juvenil, ja que si ens fixem en l'interès per la política podem veure que és un dels col·lectius que es mostra més interessat i que més ha augmentat aquest interès en els darrers anys.

A mesura que creix aquest desencís amb la política tradicional, emergeixen noves formes de participació i expressió política. Moviments com el 15-M són la millor mostra d'aquest fenomen. Les dades mostren que les formes de participació no electoral són exercides, majoritàriament, per part de la població juvenil. Accions com l'assistència a manifestacions, activitats al marge de les institucions, el boicot a productes per causes polítiques o activitats

3 - Consultar EL PAIS Las nuevas becas dejarán fuera a más de 100.000 alumnos, calculan los rectores. 27/06/2013 http://sociedad.elpais.com/sociedad/2013/06/27/actualidad/1372332826_132420.html

4 - Les dades aquí presentades s'han extret de Observatori Català de la Joventut. Situació laboral de les persones joves. 1r trimestre 2013. Barcelona: Observatori Català de la Joventut (2013)

5 - Nombre de joves que viuen fora de la llar d'origen

6 - Les dades aquí presentades s'han extret de Observatori Català de la Joventut. Situació laboral de les persones joves. 1r trimestre 2013. Barcelona: Observatori Català de la Joventut (2013)

7 - Dada extreta de Soler i Martí, R. Democràcia, participació i joventut. Una anàlisi de l'enquesta participació i política 2011. Barcelona: Observatori Català de la Joventut (2013)

“il·legals” presenten uns índex clarament superiors entre la població juvenil. També la participació online –convocatòria de manifestacions a través de les xarxes socials, signatura de peticions...- és major entre els i les joves.⁸

Un dels riscos de l'actual situació és que la crítica a les formes de la política tradicional esdevingui un rebuig a la política i als canals de representació democràtica. És per això que és necessari apropar-los al col·lectiu juvenil, obrint-los i fent-los més transparents. Les institucions i administracions han de mostrar-se més sensibles als problemes de la gent jove. Això es fa possible amb el desenvolupament de polítiques públiques que responguin a les necessitats juvenils però, també, amb la visualització que aquestes són una prioritat dels governs i els partits amb representació parlamentària. Cal, des del Parlament, exigir al Govern de la Generalitat més ambició i compromís amb les polítiques de joventut. Cal fer-ho començant pel paper del departament responsable d'aquestes polítiques, actualment amb el rang d'una direcció general ubicada a la Conselleria de Benestar Social i Família. Si es vol que les polítiques de joventut siguin efectives i transversals cal que tinguin un rang i un pes major en l'organigrama de l'Executiu català.

A la vegada, cal que el conjunt dels responsables polítics connectin més amb les necessitats de la gent jove. Segurament, un dels mecanismes per fer-ho possible és rejuvenint la classe política, fent que els joves puguin sentir-se més identificats amb els seus representants i que aquests siguin més sensibles als problemes dels primers. Juntament amb això, trobem el problema del pes demogràfic de les diferents franges d'edat que configuren la societat. La població adulta i la tercera edat tenen, progressivament, un pes electoral proporcionalment superior al de la població juvenil. Cal traçar estratègies comunes que, des d'un nou pacte intergeneracional, reequilibrin aquesta situació. Una bona mesura en aquest sentit, tal com planteja la mateixa Joventut Socialista de Catalunya (JSC)⁹, seria l'establiment de l'edat de vot als 16 anys. D'aquesta manera, s'augmentaria el pes electoral del col·lectiu juvenil, fet que obligaria als partits polítics a ser més sensibles a les seves demandes i necessitats. Tal com demostren els països on ja s'ha aplicat, com Àustria o Noruega, també baixaria la mitja d'edat dels diputats o regidors¹⁰.

Més enllà de l'edat legal de vot, cal desenvolupar altres mesures que permetin incrementar la participació juvenil i incorporar les noves formes de protesta i reivindicació. Cal reforçar el teixit associatiu i les seves plataformes de representació, com els Consells de la Joventut, així com reconèixer formes de participació col·lectiva més flexibles com els grups de joves no formals. Paral·lelament, cal aplicar estratègies que millorin la socialització política dels adolescents i joves des del mateix sistema educatiu. Cal que la democràcia, la implicació i el compromís social i polític s'exerceixi des de les escoles i instituts amb instruments com els delegats de classe, els consells escolars, les comissions d'estudiants o l'educació per la ciutadania.

Un nou impuls

Tot plegat fa pensar en la necessitat d'un nou paradigma per a les polítiques de joventut al nostre país. L'evolució de les condicions de vida de la població juvenil en els darrers anys demostra la ineficàcia i el poc impacte de les polítiques desenvolupades fins el moment. L'actual marc de les polítiques de joventut no ha servit, doncs, per evitar que un gran nombre de joves es trobi en situació d'atur, precarietat i amb la impossibilitat de desenvolupar els

Un dels riscos de l'actual situació és que la crítica a les formes de la política tradicional esdevingui un rebuig a la política i als canals de representació democràtica

8 - Dades extretes de Soler i Martí, R. Democràcia, participació i joventut. Una anàlisi de l'enquesta participació i política 2011. Barcelona: Observatori Català de la Joventut (2013)

9 - Veure La JSC inicia una campanya reclamant l'extensió del dret de vot fins els 16 anys 03/06/2011 <http://www.jsc.cat/document/la-jsc-inicia-una-campanya-reclamant-lextensio-del-dret-a-vot-fins-als-16-anys>

10 - Consultar la pàgina web sobre el vot als 16 anys del Fòrum Europeu de la Joventut. <http://www.voteat16.eu/>

seus projectes vitals. Les polítiques de joventut han estat, en certa manera, un fracàs. Això no significa que haguem de desprendre'ns de les eines, els instruments i els paradigmes utilitzats fins ara. Cal, però, modificar-los i adaptar-los a la realitat actual per tal que puguin donar resposta a les necessitats dels i les joves. Les polítiques de joventut necessiten, doncs, una profunda revisió.

En primer lloc, cal que aquestes siguin una prioritat pels partits polítics i, especialment, pel Govern. L'esquerra parlamentària ha de forçar l'executiu per tal que doti les polítiques de joventut amb un rang i uns recursos superiors als actuals. El ple monogràfic d'aquest mes de juliol sobre la situació de la joventut és una oportunitat perquè el Parlament demostrï el seu compromís amb les necessitats i demandes del col·lectiu.

El Parlament pot fixar una sèrie de prioritats i demandes adreçades al Govern. Les més urgents són aquelles adreçades a pal·liar les situacions més urgents en termes socials que són, sens dubte, les relacionades amb l'atur i la precarietat en l'àmbit laboral. Les entitats juvenils i els agents socials han formulat propostes en aquest sentit, entre les que caldria destacar l'aplicació de la Garantia Juvenil. Aquesta és una mesura que permetria oferir als joves una sortida, laboral o formativa, en els quatre mesos posteriors a finalitzar els seus estudis o quedar-se en situació d'atur. Sent conscients que l'aplicació d'aquesta estratègia dependrà, en bona part, dels recursos provinents de les institucions europees, cal recordar que el Govern català té les competències necessàries per dissenyar-ne el seu marc d'aplicació i comprometre els recursos inicials per tirar-la endavant. El conjunt de les polítiques actives d'ocupació també són responsabilitat de la Generalitat, amb la qual cosa es fa necessari reforçar-les i dotar-les de més i millors recursos per tal que puguin atendre les necessitats de la població juvenil. Cal dir, a la vegada, que la lluita contra l'atur juvenil no assolirà els seus objectius fins que finalitzin les polítiques d'austeritat extrema i es generin polítiques d'estímul i creixement.

Més enllà d'aquestes mesures més urgents, cal posar les bases per unes polítiques de joventut a mig i llarg termini. Unes polítiques que s'han de basar en l'apoderament de les persones joves i en la centralitat de les seves problemàtiques en l'agenda pública. Això no serà possible si no es garanteix la participació real i efectiva del col·lectiu. Bons referents per aquest nou paradigma poden ser el mateix Pla Nacional de la Joventut 2010-2020 o la Llei de Polítiques de Joventut, documents que cal reivindicar davant la inacció i la falta d'ambició del conjunt del Govern. Des de l'esquerra cal posar en valor la vigència de moltes de les mesures que ja s'han proposat amb l'objectiu de construir un nou paradigma que cerqui la dignitat de les persones joves en una societat on puguin exercir la plena ciutadania en igualtat de condicions. Les propostes que estructurin aquest nou paradigma s'han de basar, doncs, en garantir l'accés a una sèrie de drets per part de la gent jove en tres pilars.

- **Política laboral.** Cal desenvolupar polítiques que garanteixin l'accés dels i les joves al mercat de treball, rebaixant les actuals xifres d'atur juvenil. Cal cercar fórmules que permetin abaratir la contractació de gent jove sense que això suposi una pèrdua de drets en termes de condicions i salaris. És necessari impulsar la **Garantia Juvenil a Catalunya**, assegurant que la continuïtat formativa o la inserció laboral siguin un dret universal per a tots els joves en els quatre mesos posteriors a quedar-se a l'atur o finalitzar els estudis. A la vegada, calen mesures que posin fi a la precarietat laboral, **acotant la contractació temporal** i millorant el conjunt de les condicions, així com la seva supervisió per part dels serveis públics d'ocupació.

- **Política educativa.** Les polítiques educatives no poden desentendre's de les polítiques de joventut. Cal impulsar aquelles mesures que assegurin la **continuïtat dels estudiants en aquells itineraris formatius post obligatoris** que responguin a les seves inquietuds i necessitats. Per fer-ho cal ampliar i diversificar l'actual oferta pública de formació professional i batxillerat, així com aquells programes que assegurin l'èxit i la possibilitat d'inserció d'aquells alumnes amb més dificultats. Pel que fa a l'educació superior, cal assegurar l'accés a la universitat a partir d'un **sistema de taxes i beques que sigui just, progressiu i equitatiu**,

Les polítiques de joventut han estat, en certa manera, un fracàs. Això no significa que haguem de desprendre'ns de les eines, els instruments i els paradigmes utilitzats fins ara. Cal, però, modificar-los i adaptar-los a la realitat actual per tal que puguin donar resposta a les necessitats dels i les joves. Les polítiques de joventut necessiten una profunda revisió

tot el contrari d'allò que estan fent els governs conservadors. És necessari invertir més en educació i assegurar que els joves amb baixos nivells formatius puguin retornar al sistema.

- **Participació.** Tal com s'afirmava anteriorment, la mesura més important que caldria impulsar en aquest àmbit és **l'establiment del vot als 16 anys**. A la vegada, caldria acompanyar aquesta acció amb estratègies que milloressin la **socialització política** i el compromís cívic des de tots els nivells educatius. Paral·lelament, cal seguir apostant per la participació col·lectiva, fomentant el teixit associatiu existent i reconeixent les noves formes de participació i organització. Cal involucrar els joves a partir de **processos participatius reals i efectius** que els permetin incidir sobre aquelles qüestions que més els afecten.

És evident, tal com ja s'ha dit anteriorment, que hi ha molts més aspectes que configuren la vida de les persones joves i, sobretot, els seus processos d'emancipació. Podríem parlar de l'habitatge, la cultura o la salut. Entenem, però, que la situació actual requereix prioritzar aquells aspectes que poden tenir un pes major en la definició dels projectes vitals dels i les joves i en permeti el seu apoderament real.

A mode de conclusió, doncs, podem reafirmar que el impuls i aplicació d'aquestes mesures en el marc d'una estratègia global i coherent, requereix certa ambició política i, sobretot, capacitat de coordinació i incidència sobre l'acció del conjunt de les administracions. La posició de la direcció general de joventut en l'organigrama del Govern de la Generalitat s'ha demostrat totalment ineficaç en aquesta tasca. És necessari dotar de més recursos i competències l'òrgan responsable de les polítiques de joventut i situar-lo en una posició que li permeti liderar estratègies i coordinar mesures amb la resta de Departaments, com el d'Empresa i Ocupació o el d'Ensenyament, en base a allò que ja s'estableix al PNJC i amb la incorporació d'aquelles accions que responguin a la situació actual.

La dreta ha demostrat que les polítiques de joventut no són una prioritat. És necessari, doncs, que l'esquerra, a través del Parlament, reivindiqui aquestes polítiques i la necessitat d'aplicar les eines i els instruments vigents, adaptant-los a les necessitats actuals i més urgents. El ple monogràfic del Parlament és una bona oportunitat per fer-ho.

L'impuls i l'aplicació de polítiques de joventut en el marc d'una estratègia global coherent requereix certa ambició política i, sobretot, capacitat de coordinació i incidència sobre l'acció del conjunt a les administracions.

Fonts consultades

Albaiges, B. i Ferrer-Estaban, G. L'èxit educatiu a Catalunya. Indicadors dels sistemes educatius. Barcelona: Fundació Jaume Bofill (2012)

Observatori Català de la Joventut. Situació laboral de les persones joves. 1r trimestre 2013. Barcelona: Observatori Català de la Joventut (2013)

Serrano, J. L'emancipació dels joves catalans. El camí que cal recórrer. Barcelona: Fundació Ferrer i Guardia (2004)

Soler i Martí, R. Democràcia, participació i joventut. Una anàlisi de l'enquesta participació i política 2011. Barcelona: Observatori Català de la Joventut (2013)